

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/105/2017
Identifikačné číslo spisu:	2509205876
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2509205876.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. bývajúcej v Q. zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovaným 1/ K., bývajúcej v B. a 2/ I., bývajúcej v M., zastúpeným advokátkou JUDr. Ruženou Bubenčikovou, so sídlom v Trnave, Paulínska 20, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9 C 170/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. februára 2016 sp. zn. 11 Co 525/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany rozsudkom z 20. marca 2014 č. k. 9 C 170/2009-483 zamietol v priebehu sporu niekoľkokrát zmenenú žalobu, ktorou sa rodičia žalobkyne B. a A. a po jeho smrti žalobkyňa a jej matka B. (ktorá po právoplatnom skončení sporu zomrela) napokon domáhali, aby súd určil, že B. a A. boli ku dňu smrti A. bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území B., pozemku parc. č. XXXX/XX vo výmere 873 m²-záhrady, pozemku parc. č. XXXX/XXX vo výmere 28 m²-zastavané plochy a nádvoria a pozemku parc. č. XXXX/XXX vo výmere 576 m²-zastavané plochy a nádvoria. Súd prvej inštancie tak rozhodol majúc za to, že B. a A. boli síce od roku 1957, kedy uzavreli (neperfektnú) kúpnu zmluvu s predávajúcimi manželmi N., oprávnenými držiteľmi sporných nehnuteľností, v roku 1963 ale dobromyseľnosť pri ich držbe stratili.

2. Krajský súd v Trnave, po doplnení dokazovania na pojednávaniach a po pripustení ďalšej zmeny žaloby (domáhajúcej sa určenia, že polovica nehnuteľností parí do dedičstva po A. a ďalšia polovica do podielového spoluvlastníctva B.) rozsudkom z 10. februára 2016 sp. zn. 11 Co 525/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a vec správne posúdil aj po právnej stránke. V podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. K dôvodom zamietnutia žaloby uvádzaným súdom prvej

inštancie dodal: „Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľky nesplnili podmienky pre vydržanie a to dobromyseľnosť počas plynutia celej vydržacej doby a k odvolacím dôvodom dodáva, že právna predchodkyňa odporkýň je zapísaná v evidencii nehnuteľností ako vlastníčka sporných nehnuteľností. Navrhovatelia, ktorí nehnuteľnosti užívajú, sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k nim, keď tvrdia, že nehnuteľnosti nadobudli v dobrej viere od niekoho, kto ich vlastnil a nerušene v dobrej viere tieto nepretržite doposiaľ užívajú. Navrhovatelia mali v roku 1957 odkúpiť nehnuteľnosti od manželov N., ktorým boli tieto pridelené prídellovým plánom. Kúpna zmluva sa nezachovala, pani N. čestným vyhlásením potvrdila, že pozemok odpredali s manželom v roku 1957 navrhovateľke 1/ a jej t. č. nebohému manželovi. V konaní nebolo preukázané, že by N. pred týmto dátumom nehnuteľnosti riadne osobne užívali, takže ich predchádzajúcu držbu (do roku 1957) nie je možné započítať do plynutia vydržacej doby navrhovateľiek. Navrhovateľka 1/ s t. č. nebohým manželom vstúpili do držby nehnuteľností v roku 1957 a od tejto doby im začala plynúť vydržacia doba. 10 ročná vydržacia doba uplynula v roku 1967. Právna úprava v tomto období však vydržanie až do novelizácie dňa 01.04.1983 zákonom č. 131/1982 neupravovala. Od roku 1983 sa dalo vydržať vlastnícke právo k veci, ktorá mohla byť v osobnom vlastníctve. V prípade pozemku bolo vydržanie upravené osobitne. Vydržať bolo možné iba pozemok alebo jeho časť, ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania. Vydržanie bolo možné len vo vzťahu k štátu. Občan nadobudol právo, aby s ním štát uzatvoril dohodu o osobnom užívaní pozemku. Uvedená doba držby do 01.01.1992 sa však započítava, pokiaľ boli počas nej splnené všetky zákonné podmienky a vlastnícke právo sa môže nadobudnúť dňom 01.01.1992. Navrhovateľky tak mohli pozemky vydržať k dátumu 01.01.1992 (čo aj v odvolaní tvrdili). Odvolací súd však má za to, že počas plynutia vydržacej doby nesplnili podmienku dobromyseľnosti. Dobromyseľnosť navrhovateľky stratili v roku 1989, kedy bol robený ROEP, kde geodézia požadovala od užívateľov pozemkov doklad o vlastníckom práve. Z výkazu zmien v roku 1989 pri komplexnej údržbe je pod položkou 22 pri parcelách č. XXXX/XX, XXXX/XXX. a XXXX/XXX uvedené, že ide o majetkovo právne neusporiadané pozemky. Pri tejto položke je podpis navrhovateľky 1/. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovatelia neprejavili bežnú opatrnosť ohľadne ochrany svojho vlastníctva, keď od roku 1957, kedy nehnuteľnosť odkúpili sa vôbec nezaujímal o svoje vlastnícke právo, či toto majú aj náležite po právnej stránke v poriadku. Postavili na predmetných nehnuteľnostiach rodinný dom, v roku 1968 bol tento skolaudovaný a o vydanie súpisného čísla k domu požiadali až v roku 1995, takmer po 30-tich rokoch. O riadny zápis svojho vlastníctva sa nesnažili ani potom, ako sa v roku 1989 navrhovateľka 1/ jednoznačne dozvedela, že vlastnícke právo k pozemkom, na ktorých majú postavený rodinný dom a užívajú ich ako záhradu nie sú majetkovo právne vysporiadané. Takže odvolací súd považoval aj túto skutočnosť za dôvodnú pre zamietnutie návrhu, avšak za podstatnú považoval skutočnosť, že navrhovateľky neboli počas plynutia vydržacej doby dobromyseľné, dobromyseľnosť stratili najneskôr v roku 1989, takže nemohli získať vlastnícke právo vydržaním“.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „OSP“). Tvrdí, že k uvedenej vade konania došlo najmä tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa kritériá pre riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí a je nedostatočné a nepresvedčivé. Odvolací súd sa skutkovo aj právne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, v jeho argumentácii ale chýba vysvetlenie dôvodov „pre ktoré odvolací súd neaplikoval princíp, že v pochybnostiach platí zákonná domnienka dobromyseľnosti držby a teda oprávnenej držby“. Podľa žalobkyne „existuje zásadný dôvod prípustnosti dovolania“ z dôvodu, že súdy nesprávne posúdili vznik vlastníckeho práva právnych predchodcov žalovaných.

4. Žalované navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť.

5. Žalobkyňa v replike na vyjadrenie žalovaných k jej dovolaniu, okrem iného, tiež tvrdila, že odvolací súd posúdil vec na základe iného ustanovenia právneho predpisu, ktoré v dovtedajšom rozhodovaní nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce bez toho, že by strany sporu vyzval k tomu, aby sa k možnému použitiu tohto nového ustanovenia vyjadrili. Totižto strata dobromyseľnosti v roku 1963, ako to ustálil súd prvej inštancie, sa spravoval iným zákonom než strata dobromyseľnosti v roku 1989 ustálená odvolacím súdom.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací s prihliadnutím na to, že dovolanie v danej veci bolo podané do 30. júna 2016 a 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý zásadným spôsobom zmenil podmienky prípustnosti dovolania, musel v prvom rade posúdiť vzájomnú súvzťažnosť starej právnej úpravy, zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „OSP“), počas účinnosti ktorej bolo dovolanie podané, a novej právnej úpravy dovolacieho konania.

7. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok dovolaní podaných do 30. júna 2016, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní, sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery prijaté v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie malo do 30. júna 2016 v systéme opravných prostriedkov v občianskom súdnom konaní osobitné postavenie. Išlo o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým bolo možné - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľoval konštatovaním, že dovolanie nebolo „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nebol treťou inštanciou, v ktorej bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

11. Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti

Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

12. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí ESĽP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, treba na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Občiansky súdny poriadok takto upravoval podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých bolo možné právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považoval len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovovala podmienky, za ktorých sa mohla táto výnimka uplatniť, nebolo možné v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste tu bol skôr reštriktívny výklad.

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 OSP).

14. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 OSP a proti uzneseniu § 239 OSP. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažným procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP.

15. Dovolaním žalobkyne je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a 3 OSP. Dovolanie by bolo preto prípustné len vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ OSP. Takú vadu konania ale odvolací súd nezistil.

16. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie (viď R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takeého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

17. Naostatok na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 (a ktoré je, ako to vyplýva z obsahu dovolania, nepochybne známe aj žalobkyni), považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Treba mať na ostatok na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

18. Pokiaľ žalobkyňa vytýka napadnutému rozhodnutiu nedostatok vysvetlenia dôvodov „pre ktoré odvolací súd neaplikoval princíp, že v pochybnostiach platí zákonná domnienka dobromyseľnosti držby a teda oprávnenej držby“, robí tak neopodstatnene. Právna domnienka, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, je vyvrátiteľná. Opodstatnenosť tejto právnej domnienky vychádza z poznatku, že dôkaz o stave mysle držiteľa sa vytvára len nepriamo, úsudkom z iných dôkazov, a z hľadiska procesného dokazovania je preto v prípade pochybností vhodnejšie vychádzať z dobromyseľnosti držiteľa. Ako ale vyplýva z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov súdy nemali pochybnosti o tom, že právni predchodcovia žalobkyne objektívne stratili dobrú vieru o svojom vlastníctve sporných vecí. Neoprávnený držiteľ nemôže nadobudnúť vlastnícke právo k veci vydržaním, pretože u neho chýba oprávnenosť držby a predovšetkým jej subjektívna stránka. Vzhľadom na záver súdov o nedostatku oprávnenosti držby nebolo tu namieste vysvetlenie dôvodov „neaplikácie princípu, že v pochybnostiach platí zákonná domnienka dobromyseľnosti držby a teda oprávnenej držby“.

19. Otázka, či držiteľ veci bol v dobrej viere, nie je otázkou skutkovou, ale právnou, správnosť zodpovedania ktorej by prislúchalo dovolaciemu súdu len v prípade, že by dovolanie bolo prípustné. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď napr. R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo 170/2014). Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd nerozhodol a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

20. Podľa dovolacieho súdu žalobkyňa nenáležite vytýka odvolaciemu súdu aj procesné pochybenie, že posúdil vec na základe iného ustanovenia právneho predpisu, ktoré v dovtedajšom rozhodovaní nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce bez toho, že by strany sporu vyzval k tomu, aby sa k možnému použitiu tohto nového ustanovenia vyjadrili. Totižto strata dobromyseľnosti v roku 1963, ako to ustálil súd prvej inštancie, sa spravoval iným zákonom než strata dobromyseľnosti v roku 1989 ustálená odvolacím súdom.

21. Ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. doplnené do Občianskeho súdneho poriadku novelou vykonanou zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. októbra 2008 vyžadovalo v odvolacom konaní dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa vždy, ak odvolací súd uvažoval, že svoje rozhodnutie založí na iných právnych dôvodoch, ako to urobil súd prvej inštancie. Predpokladom pre postup podľa uvedeného zákonného ustanovenia odvolacím súdom bolo, že na vec sa podľa dovolacieho súdu vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri dovtedajšom rozhodovaní nebolo použité a že toto ustanovenie bolo pre rozhodnutie vo veci určujúce. Účelom prijatia tejto novely bolo, aby sa v praxi zabránilo vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí tým, že účastník bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia na zistený skutkový stav. Ustanovenie právneho predpisu bolo pre vec rozhodujúce vtedy, ak odvolací súd mienil toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. bol toho názoru, že skutkový stav zistený súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom treba subsumovať pod určitú právnu normu alebo súbor právnym noriem. Podľa dovolacieho súdu o takúto procesnú situáciu v preskúmvanej veci nešlo.

22. Občiansky zákonník ani predchádzajúce právne úpravy pojem oprávnenej držby ani straty dobromyseľnosti priamo nevymedzovali. Ako už bolo uvedené vyššie (bod 18) neoprávnenosť držby má právny význam predovšetkým z hľadiska, že neoprávnený držiteľ nemôže nadobudnúť vlastnícke právo k veci vydržaním. Keďže tu chýba vôbec základný predpoklad nadobudnutia vlastníckeho práva k veci, je bez právneho významu, podľa akého ustanovenia právneho predpisu prípadne mohol držiteľ nadobudnúť vlastnícke právo, ak by bol dobromyseľný. Odvolací súd preto neposúdil vec na základe iného ustanovenia zákona ako to urobil súd prvej inštancie.

23. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno

vyvodiť z § 238 OSP ani z § 237 OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.